Siinä hän istui, keskellä oman elämänsä kuplaa. Elämässä, joka oli hänelle tarjottu kuin kultalautaselta. Valmiiksi katetussa pöydässä, jonka ääreen hän istui vuosia sitten. Siinä hän istui ja katsoi omaa elämäänsä kuin kaunista kiiltokuvaa. Tosin siitä kiiltokuvasta oli jo kimalteet karisseet mattojen alle, lattioiden rakoihin, pyyhitty pois pölyräteillä. Siitä oli jo niin monta vuotta, että oli vaikea muistaa. Siitä kun oli oikeasti oma elämä, kun oli olemassa minä. Kovin nuori hän oli silloin, ja aika villikin. Ujo, mutta levoton. Sellainen, joka ei halunnut pysähtyä paikalleen. Sellainen, jonka tunteet menivät vuoristorataa. Sellainen, joka notkui viimeisenä baaritiskillä tai joka lähti vieraan miehen matkaan, mutta kääntyikin kotiin puolivälistä. Sellainen, joka jätti vääriä puhelinnumeroita ja katteettomia lupauksia taakseen. Sellainen, jota kukaan ei saanut kiinni. Juoruja ja rumia puheita hänestä kyllä riitti. Suurin osa keksittyjä, jonkun kateellisen suustaan päästämiä. Monet vieläpä niin uskomattomia, että täytyi ihmetellä, kenen mielikuvitus riittikään niitä keksimään. Tai kenen mielikuvitus riitti niitä uskomaan. Mutta sellaisia ihmiset ovat, kateellisia. Kateellisia siitä, että hän oli pieni ja siro, se, jolla oli pitkä kiiltävä tukka ja hymyilevät, kauniit kasvot. Vaikka ei hän sillä tavalla kaunis ollut, vaan sellainen pieni ja nätti, joka tanssi ja nauroi paljon. Sellainen, jonka viereen haluttiin istua, jolle tarjottiin juotavaa ja jolle puhuttiin mukavia. Ja sitten hän väsyi siihen. Väsyi niiden juttuihin, paheksuviin katseisiin, selän takana supinaan. Väsyi hymyilemään, tanssimaan ja lirkuttelemaan. Elämään vuoristoradassa ylös ja alas, itkemään ja nauramaan ja sanomaan, että mä soittelen, vaikka ei oikeasti soittaisi. Ja lopulta tuli se, jolle hän soitti ja jonka luokse hän muutti asumaan. Ja sen jälkeen oli me, ensin me kaksi, ja sitten kolme, ja sitten neljä. Tässä elämässä ei ollut vuoristoratoja, oli vain tasaisesti eteenpäin puksuttava juna, sellainen joka ei edes pysähtynyt asemille, koska kukaan ei ollut jäämässä pois. Hänestä tuli kiltti perheenäiti, sellainen josta ei puhuttu pahaa. Sellainen jota kukaan ei muista, ei edes itse. Elämä, jossa värit sekoittuivat toisiinsa ja haalenivat näkymättömiksi ennen kuin niistä ehti jäädä jälkeäkään. Eikä niitä kimalteitakaan enää löytänyt, ei vaikka yritti katsoa sohvien ja sängyn alta, ei vaikka olisi kuinka ravistellut mattoja. Oli vain kuva ja totiset kasvot ja kupla, jonka olisi voinut helposti rikkoa nostamalla kätensä ylös. Mutta kädet pysyivät kauniisti pöydän päällä, ristikkäin aseteltuina, liikkumattomina.